

81
П18

**ПАРАДИГМЫ
АНТРОПОЦЕНТРИЗМА**

Библиотечка «Саксагани»

майстерності баяністів /М. Давидов/, існування хорової культури як суспільного явища /А. Лашенко/.

Різнібічні підходи до вивчення проблем музичного виконавства свідчать про те, що вже визріла необхідність визначити загальний напрямок розвитку музичного виконавства.

БЕЛІКОВА О. А.

Кривий Ріг

МУЗИКА І СУЧАСНІСТЬ

Українська музика вже давно завоювала міцні позиції у світовій культурі, нині зростає її міжнародний авторитет.

У кращих композиціях українських митців відбивається одна з головних особливостей сучасного музичнотворчого процесу - це проблема фольклорних стильових засад. Адже музичний фольклор вважається одним з найцінніших мистецьких та духовних надбань української національної культури. Створені протягом віків народні пісні та солоспіви справляли й справляють постійний вплив на формування та кристалізацію самотутніх стильових ознак української професійної музики.

Видатним явищем сучасної музичної культури України є творчість Б. Фільц. Крізь усі жанри її композиторської спадщини яскраво проходить головна тема творчості Митця - оспівування краси рідного краю. Якщо в хорових творах ця тема розкривається за допомогою слів визначних поетів /Шевченка, Рильського, Сосюри Павличка, Осадчук та ін./, то в інструментальних творах /наприкладб "Десять закарпатських новелет"/ тема Батьківщини пов'язується з інтонаціями українських народних пісень. Так в основі першої новелети можна почути інтонації української пісні

"День, день, білий день", а четверта мініатюра базується на основі відомої української пісні "Ой спала я на сні". Крім цього, мелодичні лінії інструментальних п'єс згаданого фортепіанного циклу утворюються у руслі закарпатських наспівів, що відрізняються характерними інтонаційно-ритмічними особливостями. Використання суто національних зворотів робить кожну п'єсу особливою за своїм настроєм та музичним висловом.

Отже, музичний фольклор був і залишається джерелом творчості композиторів минулого і сучасності.

БІЛАН Т. О.

Дрогобич

МОВНА ОСВІТА - ВАЖЛИВИЙ ЧИННИК ВИХОВАННЯ ЛЮДИНИ.

Гострі національні проблеми, що хвилювали українську інтелігенцію на межі ХІХ - ХХс., значною мірою сконцентрувалися навколо питань пов'язаних з національною мовою. Це знайшло своє відображення в тому факті, що широко розгорнулася пропаганда необхідності освіти та виховання саме рідною мовою. Одна із найяскравіших провідників цих ідей була група інтелігенції, об'єднаної навколо сім'ї Косачів, а серед інтелігенції вела перед мати Лесі Українки - Олена Пчілка. Так, вона не відправила дітей в школу, а сама зайнялася їх вихованням: "В дітей мені хотілося перелити свою душу і думки, із певністю можу сказати, що мені вдалося. Не знаю, чи стали б Лесья й Михайло українськими літераторами, коли б не я...я завжди оточувала дітей такими обставинами, щоб українська мова була б їм найближчою". /Спогади про Лесю Українку. Вид. 2, К., 1971. С. 36/. Відкриваючи дітям світ самобутньої української культури, водночас мати робила все